

Tên 2B Lầu Trên

Contents

Tên 2B Lầu Trên	1
1. Chương 1: Nhân Viên Cứu Hoả	1
2. Chương 2: H2	6
3. Chương 3: Ngày Khác	10
4. Chương 4: Cút Xéo	15
5. Chương 5: Không Cút Xéo	19
6. Chương 6: Chuyện Nhỏ Trong Sinh Hoạt	23
7. Chương 7: Cả Đời	29

Tên 2B Lầu Trên

Giới thiệu

Tên gốc: (Lâu thượng na cá nhị bức)Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, tình hữu độc chung, nhân duyên gặp gỡEdit: Cực Phẩm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-2b-lau-tren>

1. Chương 1: Nhân Viên Cứu Hoả

Edit: Cực Phẩm

Mới đây lầu trên có một tên 2B mới dọn vào, không biết đầu óc có phải bị nước vào hay không, mỗi tối đi đâu về đều cứ mở đi mở lại bài Little Apple, âm thanh mở cực lớn, chấn động đến mức trần nhà tôi cũng run lên luôn. Thôi, thường thức của người này lão tử cũng lười quản, vấn đề là — Con mẹ nó, anh có để lão tử ngủ ngon giấc hay không.

Hai lỗ tai cứ bị độc hại như thế năm ba ngày rồi, đến nỗi xuất hiện ảo giác nghe thấy bài hát này luôn. Tối hôm đó, tôi không thể nhịn được nữa, từ trên giường lăn lông lốc bò dậy, mắng to, “Tôi QNMLGB.” Một cước đạp đổ cái ghế trước bàn máy tính của bạn cùng phòng La Kiện.

Tên kia lẩn lẩn một vòng dưới đất, “Mẹ nó, đầu óc cậu bị cửa kẹp hả! Tự nhiên không có chuyện gì mà đạp tớ vậy sao!”

“Con mẹ nó, cậu nhanh chóng lên lầu bảo tên 2B kia tắt nhạc đi! Suốt ngày nhai đi nhai lại ‘Em là trái táo

nhỏ của anh' nhai đến phát mệt!"

La Kiện vịn ghế đứng lên, "Thao. Con mẹ nó, sao cậu không đi mà nói, không thấy tớ đang đánh phỏ bản à."

Tôi đã sớm cừu chiêm thước sào [1] cuộn tròn trên ghế, "Không đi cậu sẽ nhanh chết đó, tớ giúp cậu khởi tử hồi sinh, đi đi đi, nhanh."

[1] Cừu chiêm thước sào: chim cừu chiếm tổ chim khách, chim cừu là một loại bồ câu hết sức vụng về, không biết làm tổ, thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim khách. Nghĩa bóng: một người dùng sức mạnh hoặc thủ đoạn để cướp lấy nhà cửa hoặc vị trí của người khác.

Xì, đặc tội người khác Cố Miễn tôi mới không làm.

"Hứa đấy." La Kiện khinh bỉ dựng ngón giữa với tôi, uốn éo cái mông thí diên thí diên mở cửa lên lầu.

Thật không uổng phí công sức của La Kiện, cậu vừa lên thì nhạc liền tắt. Tôi vô cùng cao hứng đem bộ hài cốt trả lại cho La Kiện, "Được rồi. Tớ ngủ đây."

La Kiện nhìn một cái, câu 'mẹ nó' không biết vang lên bao nhiêu lần, trừng mắt nhìn tôi giương nanh múa vuốt, "Cố Miễn, QNMLGB."

"Lắm chuyện quá à." Tôi che chắn, thư thư phục phục cuối cùng cũng được ngủ ngon giấc.

Mấy ngày sau, tôi làm mất ví tiền. Tôi rất buồn bực, chờ đến khi tôi về nhà mới hiểu được, mẹ nó, nhất định ông trời không thích tôi.

Little Apple không phải là tận cùng của tên 2B lâu trên kia, càng lúc càng tệ hơn, trên trần nhà còn truyền đến âm thanh SY (rên rỉ) một câu so với một câu càng tiêu hồn hơn. Hừ, khoe khoang mình có nam nhân thao đúng không? Ra cửa đừng có bị tôi bắt nhá, cẩn thận tôi đập anh.

Bởi vậy La Kiện tổng kết, cách âm của phòng thuê này thật sự quá tệ.

Tôi kết luận, vô nghĩa.

Tối thứ sáu, La Kiện không ở phòng, mỹ danh bảo là đi hẹn hò, tán dóc, chứ không phải cùng dã nam nhân ra ngoài lêu lổng. Mẹ, một mình thì một mình. Bữa tối là một phần mì ăn liền cùng lạp xưởng, thêm một lon Jianlibao.

Tối thứ sáu cũng không có gì vui, đăng nhập vào trò chơi toàn một đám học sinh tiểu học, khu trò chơi

mình tham gia cũng lác đác được vài người. Quên đi, xem phim cho rồi. Cái tên La Kiện bại hoại này cắt nhiều GV lắm, tôi nhìn nhìn.

Xem bộ Áo len , mẹ, GV thật đúng là theo thời đại thật, tiểu thụ như tiểu thanh tân [2], tiểu công ôm áo len khóc đến lê hoa đài vũ.

[2] Tiểu thanh tân: từ này lúc đầu chỉ là một phong cách sáng tác âm nhạc. Sau này được hiểu thành các đặc điểm là ngoan ngoãn, thanh nhã, tự nhiên, giản dị, siêu thoát... Trở thành một danh từ miêu tả sức sống thanh xuân.

Tiếng gõ cửa “cộc cộc” vang lên. Tôi đang xem hăng say, “Ai vậy? Cửa không khoá.” Tôi chính là người cởi mở thế đó.

“Ketttt”, cửa bị đẩy ra, tôi híp mắt quay đầu nhìn ra cửa, mẹ, một nam nhân trần truồng.

A, nam nhân nửa trần truồng.

“Có chuyện gì?” Người này là ai vậy, trước đây chưa có gặp qua.

Nam nhân trần truồng dựa vào khung cửa, cầm giờ giơ lên, “Hắc. Có bao không?”

“Hả?”

“Tôi, nói, có, bao, cao, su, không?” Nam nhân ngắt lời như trêu chọc, cho rằng tôi nghe không hiểu, mỗi chữ mỗi câu giải thích thêm lần nữa.

Tôi từ trên ghế bật lên, lúc này mới nhìn rõ dáng dấp của nam nhân này. Không tệ, rất đẹp trai, tóc sạch sẽ gọn gàng, ngũ quan ngay thẳng kiết xuất, nửa người lộ ra nhìn có vẻ rất gây gò. Quần jean trẻ xuống, lộ ra nửa phần quần lót thấy chữ Calvin Klein.

Thấy tôi nhìn chằm chằm hắn không phản ứng, hắn ‘hư’ hai tiếng, “Hắc, còn chưa hiểu hả? Hay là không có?”

“Có. Đương nhiên là có.” Tôi phục hồi tinh thần lại, khom lưng kéo ngăn kéo bàn máy tính ra, quen thuộc lấy một hộp ném qua. “Đây, đón lấy.”

Bàn tay to của nam nhân vươn ra giữa không trung, đón lấy trong tay, “Cảm ơn nha. Nhân viên cứu hoả.”

Mẹ, tôi ngậm miệng, hiện tại trong nhà có mấy ai thiếu loại đồ chơi này đâu, nhìn hắn như vậy, là biết bình thường hắn không có chi chút tiền ấy.

Nam nhân cầm hộp rồi còn không có ý định đi, một lần nữa tôi ngồi lại trên ghế, “Thế nào, còn có chuyện gì à?”

“Còn... Có cái này không?” Nam nhân dựa vào khung cửa, xoa xoa khoé môi, ngón trỏ và ngón giữa nhấp lại làm tư thế hút thuốc, có chút tiêu hồn.

“Tôi thao, con mẹ nó, anh thật đúng biết mượn gió bẻ măng đấy.” Trên bàn còn một hộp thuốc lá Liquor, là của La Kiện.

Nam nhân ngượng ngùng xoa xoa tóc, “Có vay có trả, có vay có trả.”

Được rồi, ai bảo tôi tốt bụng cơ chứ, dù sao cái hộp kia cũng không phải của tôi, đơn giản cầm lên rồi ném qua, “Được rồi, được rồi. Cầm đi, cầm đi. Đừng nói tôi là cái bật lửa anh cũng không có đấy.”

“Có, đương nhiên là có.”

“VẬY là tốt rồi.”

Tay trái nam nhân cầm bao, tay phải cầm điều thuốc, rất tiêu sái, hướng tôi phất tay một cái rồi xoay người lên lầu, “Ồi chào, tôi ở lầu trên phòng anh đó. Hai ngày nữa sẽ trả lại anh.”

“Hả hả hả. Ồi chào? Chờ một chút, anh nói cái gì?” Lầu trên tôi? Tên 2B lầu trên? Tôi thao, tôi con mẹ nó vừa làm chuyện vô nghĩa gì vậy, vừa thuốc vừa bao, không phải là giúp hắn đấy sao?

Sau năm phút đồng hồ, trần nhà lại bắt đầu rung lên rung xuống.

Còn tầm mười ngày nữa là thi cuối kỳ rồi, thầy giáo chuyên ngành cũng rất phóng khoáng, ném sách giáo khoa một cái, “Các bạn, trọng điểm lần thi này thầy đều nói qua rồi, tất cả ở trong sách, mấy em theo đó ôn nha.”

Mẹ nó, vậy không bằng nói thi cả quyển sách luôn đi. Chuông tan học vang lên một tiếng, tôi cùng La Kiện xông ra ngoài, Thiên nhi thật không tốt, trời u ám muốn mưa rồi. La Kiện nói, “Buổi tối đến H2 không?”

Tâm tình tôi không được tốt lắm, “Không đi. Không hứng thú.”

“Vậy cậu ngây ngốc trong nhà làm gì?”

“Đọc sách, sắp thi rồi.”

“Cậu? Đừng đùa nha, chắc ở nhà tự an ủi chứ gì.” La Kiện liếc mắt nhìn tôi, “Thành thật mà nói cậu bao lâu không làm rồi, tớ hoài nghi cậu lãnh đạm đó.”

“Xen vào việc người khác coi chừng ăn rắm đấy. Cậu cẩn thận một chút cho tớ, cẩn thận tinh tấn nhân vong.”

“Yên tâm đi, không mạnh bằng chứng ức dục của cậu đâu.” La Kiện lại vắn vẹo uốn éo cái miệng, để lại cho tôi một bóng lưng quyến rũ rời đi.

Tôi kháo, cái miệng cậu ta ấy, trời sinh làm thụ.

Chỗ rẽ hành lang thật tối, đèn công suất 24W cứ như đèn trang sức vậy, nhìn được không nhìn được.

“Ôi chào, sao về trễ vậy?” Mẹ ơi, ai trốn trước cửa nhà lão tử rình mò vậy, hù dọa lão tử.

Trong bóng tối một người đi ra, à, là tên 2B lâu trên, mặc đồ nhân mô cầu dạng [3], hèn chi không nhận ra được.

[3] Nhân mô cầu dạng: Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

“Ách, chiều nay có tiết.” Tôi ứng phó, mò túi quần tìm chìa khoá.

“Vẫn là học sinh à?” Người nọ kinh ngạc một chút.

“Học sinh thì làm sao?” Tay tôi cầm không chắc, chìa khoá “cạch” một tiếng rớt xuống đất.

“A...” Tôi sát, cười cái gì mà cười, cả người cũng phải nổi da gà. Tôi kiên trì đứng ở cửa, bật đèn nhà.

Nam nhân còn chưa đi, tôi quay đầu lại, “Anh còn có chuyện gì?”

Một hộp thuốc lá, một hộp bao. Được rồi, hần thắng. Tôi còn tưởng hần không trả lại nữa.

“Trả cậu.” Hần ném hai hộp vào lòng tôi, tôi vội vàng vàng ôm được.

“Không nghĩ anh sẽ trả lại.”

“Tôi đã nói có vay có trả. Nếu có mượn nữa cũng không khó khăn đúng không.” Hần câu khoé môi, vẻ mặt

này khiến tôi nhớ lại lần trước, sau lại có buổi tối tôi mơ thấy nụ cười này, tà mị như hồ ly, nhìn không quen.

Tôi nói, “Không sai, có điểm đúng.”

Con người nam nhân đảo một vòng, cảm nhượng một cái, “Ô Hoàn Quan. Còn cậu?”

“Cố Miễn.”

“Hôm nào mời cậu bữa cơm.”

“Tôi đây cũng không khách khí.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lời nói trước: Đây là đoản văn, đoán chừng tầm năm sáu bảy tám chương thôi.

Linh cảm dẫn dắt đến Little Apple , từ lúc nghỉ hè đến rạp chiếu phim xem Trai Già: Mãnh Long Quá Giang , đến giờ vẫn bị Little Apple đầu độc, có lẽ mọi người cũng như thế ha. Kết thúc.

Phong cách viết sao? Đừng nói cho tui cái đó, dù sao đây cũng không phải shoujo manga mà.

2. Chương 2: H2

Edit: Cực Phẩm

“Cố Miễn. Vương mẫu nương nương nhà cậu gọi điện này.” La Kiện đem điện thoại ném đến giường tôi, nhất thời tiếng chuông cài riêng cho mẹ tôi vang lên không dứt, ‘Ngọt như mật, nụ cười em ngọt như mật [1]’.

[1] Đây là bài Ngọt như mật của Đặng Lê Quân.

“Tôi thao.” Vung chân ra, tôi ngồi dậy, nghe điện thoại.

“Này. Nhóc con, bao giờ con về vậy, sau cuối kỳ à. Vé máy bay mẹ đặt cho con rồi, mấy ngày nay con thu dọn rồi thì xong về nhà đó.”

Moá, lần thứ ba trong tuần rồi đấy, không biết nữ nhân này cùng tôi kết bao nhiêu thù nữa, lúc nào cũng muốn cột tôi vào người vậy đó.

“Mẹ ơi. Con nói rồi mà, hè này con không về. Mùa hè này trường còn có vài tiết học nữa, con không về được.”

“Gạt mẹ con đấy à, không lừa được mẹ đâu nhá. Trong trường làm gì có lớp nghỉ hè, con cho là con đang học tiểu học đấy hả. Nhóc con, nếu con không về mẹ đến trường tìm con.”

Kháo, Weibo không biết vào, WeChat cũng không rành, mẹ nhà mình chỉ biết đến sân khiêu vũ lúc nào thông minh như vậy?

“Ý con nói là con tham gia hoạt động của đoàn, nghỉ hè tiện tìm việc bán thời gian luôn, đi cùng bạn học. Mẹ không cần quan tâm đâu, con đã lớn vậy rồi mà.”

“Con thiếu tiền hả? Muốn làm công cái gì, xài hết tiền rồi sao, xài hết thì gọi về cho nhà cũng được, ngày mai mẹ sẽ bảo cha mang đến cho con.”

Như vậy thì tốt quá, lại có tiền.

“Được rồi được rồi, như vậy nhé. Bye bye, nhóc con của mẹ phải cố gắng ôn tập mà thi đó.”

Thanh âm ngọt ngào đầu kia còn chưa nói hết, tôi quả quyết bấm nút tắt.

Bên kia, La Kiện ngồi trên ghế salon hai chân tréo nguẩy, trong miệng gặm quả táo. “Kháo, thổ hào (kẻ có tiền), chia chút tiền được không?”

“Mơ đi. Tiền sao có thể cho cậu lãng phí nuôi tiểu bạch kiểm chứ.”

Trong quán rượu H2. Rất lâu cũng không tới đây, chủ yếu là cảm thấy không thú vị giống trước đây. Đơn giản chỉ uống rượu, vui đùa, “mờ ám”.

Hôm nay tới quán có hai người bạn quen của La Kiện, một người là người yêu cũ của La Kiện, Gary, người còn lại là bạn của Gary, lúc trước bảo là giới thiệu cho tôi, đến nơi rồi mới nhận thấy, hai người đều không hợp khẩu vị của nhau.

“Chán quá, đến cùng một ly Manhattan [2].” Mỗi lần tôi đến đây nhất định sẽ gọi loại này, cái mọi người gọi là ‘Rượu cốc tai cho nam nhân’.

[2] Manhattan: là một loại cốc tai được pha chế từ whiskey, sweet vermouth, và bitters.

Gary trêu ghẹo tôi, “Nhân sinh đắc ý tu tận hoan [3], Cố Miễn cậu gần đây chắc bị cái gì kích thích rồi, lúc nào cũng rầu rĩ không vui.”

[3] Nhân sinh đắc ý tu tận hoan (Đời con người khi nào đắc ý nên tận tình vui sướng) được trích trong bài Thương tiễn tửu (Xin mời rượu) của Lý Bạch.

La Kiện làm ỏ trên sô pha, “Là do không được ngủ ngon đấy, có một tên 2B mới dọn đến lầu trên, hồi trước lúc nào cũng mở Little Apple , hiện tại càng tệ hơn, mỗi ngày đều có thanh âm SY, cũng chẳng biết tên 2B ấy điên cái gì, ngày nào cũng khiến hai chúng tôi ngủ không ngon.”

“A~~ Thì ra là bị thanh âm kia khiêu khích, nhiệt huyết tăng cao ngủ không được?” Gary háo sắc sờ soạng ngực La Kiện, La Kiện giơ tay đập vào ma trảo kia, “Thao, em gái người ấy.”

Tôi cười hắc hắc: “Không bằng hai người đi mượn phòng luôn đi. Đừng ở trước mặt tớ làm bộ làm tịch, khiến tớ buồn nôn, được không?”

La Kiện liếc mắt nhìn tôi, “Cậu mới nhanh tìm người mượn phòng ấy. Lâm Minh không được thì lên sàn nhảy vợ đại người nào đi.”

Lâm Minh là bạn của Gary. Tôi lười nhắc người, cả người cuộn lại làm ỏ trên sô pha, “Thanh tâm quả dục, thanh tâm quả dục.”

“A!” Một chén rượu hắt lên mặt tôi, tôi còn chưa kịp lau sạch, Gary ‘vèo’ một cái đứng lên bắt được áo tên đầu têu kia, “Con mẹ nó, anh làm cái trò gì đấy?”

Tôi lắc lắc đầu, tỉnh táo lại. Chờ một chút, cái tên bị xách áo kia không phải là tên 2B lầu trên sao?

“Gary, anh buông tay ra. Tôi biết người này.”

Gary nghiêng mặt sang liếc mắt nhìn tôi, sau đó mới ngoan ngoãn bỏ ra. Tô Hoàn Quan sửa lại áo, “Cố Miễn, sao lại là cậu?”

La Kiện ném đến một cái khăn cho tôi lau mặt, tôi tùy ý lau một cái, “Là tôi thì sao, anh còn hắt rượu vào tôi đấy.”

“Tôi không cố ý. Vừa rồi tôi bị chân ghế sô pha làm trượt chân, trong tay đang cầm ly rượu.” Khuôn mặt xin lỗi.

Quên đi, xem như lão tử xui xẻo. Tôi phát phát tay, “Không có việc gì không có việc gì. Nhưng thật ra khi đi anh nên để ý một chút, may mắn là tôi, nếu gặp người khác không chừng sẽ bị tấn cho một trận.”

Tô Hoàng Quan gãi gãi mũi, “Xin lỗi, xin lỗi.” Lúc này phía sau hắn có một nam nhân thanh tú đi đến, vô cùng tự nhiên khoác tay lên vai hắn.

“Hoàng Quan, làm sao vậy?” Thanh âm có chút lảng lơ. Tôi nhú mày, cảm thấy có chút phản cảm.

“Không có việc gì, không sao cả. Tôi đi trước, không quấy rầy mọi người.” Tô Hoàng Quan nói với chúng tôi, kéo thắt lưng nam nhân kia rời đi, đầu cũng không quay lại.

La Kiện lên tinh thần một chút, “Từ lúc nào mà cậu cùng tên 2B kia quen thuộc như thế vậy?”

Tôi mệt mỏi nói, “Ai cùng hắn quen thuộc đâu. Chỉ là hôm bữa hắn đến mượn gói thuốc lá và bao thôi.”

“Kháo, khó trách tớ cứ thắc mắc cái gói thuốc trên bàn của tớ biến đi đâu, hoá ra bị cậu đưa cho tên kia. Hiện tại thế nào, trả lại cho tớ đi.”

“Trả lại? Đã sớm hút xong con mẹ nó rồi.” Tôi tìm một tư thế thích hợp rồi lại cuộn lên sô pha.

Thao con mẹ nó, tên 2B cứ nhiên cũng đến H2.

Nghỉ cuối kỳ, cuộc thi rồi tình rồi mù, tình lý chi trung [4]. Tôi bấm bấm ngón tay tính toán, đoán chừng khoá thực hành này có thể đạt tiêu chuẩn. La Kiện so với tôi thì thảm hại hơn, mấy ngày thi ngủ quên, tỉnh lại thì không tìm được phòng thi, lãng phí một cách vô ích vài khoá học. Toàn bộ đều hót trứng vịt. Dù sao chúng tôi cũng không phải đi học, cứ lang thang thế, cùng lắm thì tốt nghiệp hợp nhóm đi dọn gạch vậy.

[4] Câu đầy đủ là “Ý liên chi ngoại, tình lý chi trung”: câu này chỉ kết cục trong một truyện của O. Henry nằm ngoài dự đoán của người đọc, thế nhưng khi xem kĩ lại thì phát hiện kết cục này rất phù hợp với thực tế. Đó là câu chuyện “Cảnh sát và bản thánh ca” (The Cop and the Anthem), câu chuyện kể về một gã tên Soapy. Gã đang xoay sở để kiếm một chỗ trú ẩn khi mùa Đông sắp đến. Gã nhớ đến nhà tù ở đảo Blackwell. Gã làm đủ mọi cách để “được” cảnh sát bắt nhưng trở chêu thay lại không được. Hôm đó, gã đến một nhà thờ nhỏ, gã nghe bản thánh ca và quyết định làm lại cuộc đời mình. Hôm sau, gã đi vào trung tâm thành phố để tìm người đàn ông hứa cho gã một công việc. Thế nhưng gã lại gặp một cảnh sát, anh ta hỏi gã đang làm gì, gã trả lời không làm gì cả. Thế là gã bị bắt và được đưa đến nhà tù ở đảo Blackwell.

Sau khi thi xong môn cuối cùng, Tô Hoàng Quan tới tìm tôi, tôi con mẹ nó đánh chết cũng không tin, tên kia cứ nhiên đứng canh ở ngoài phòng thi, không nhúc nhích ngồi chồm hổm phía dưới tán cây rậm rạp ngay góc một giờ. Hắn không biết trời nóng thế nào, tôi ở trong phòng người còn nổi rôm, hắn thấy tôi mà mặt cũng không đổi sắc.

Tôi vừa thấy hắn liền sửng sốt, “Anh? Tới tìm tôi hả?”

Hắn đứng lên, ngồi chồm hổm lâu như thế kiểu gì chân cũng rất tê, thấy hắn nửa ngày cũng không động

một cái. “Đúng vậy. Tôi tìm cậu. Không phải đã nói mời cậu bữa cơm rồi sao.”

Mời cơm? “Ngày khác đi. Hôm nay tôi cùng mấy bạn học đi ăn mừng nghỉ cuối kỳ.”

Tôi không phải tuyệt tình đâu, là do tên ngốc này đến cũng không báo trước, tôi căn bản không biết ứng phó thế nào.

“Ngày... khác.” Tầm mắt hẩn thoáng buông xuống, tôi nhìn cũng không đành lòng, “Vây cũng được. Ngày... khác thì... ngày khác.”

“Ách... Vây tôi đi trước nha. Anh về trước đi ha. Ừm.” Tôi thao, không phải chỉ là một cuộc hẹn thôi sao, trong lòng khó chịu cái gì chứ, cũng không phải không có cơ hội, còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian lắm.

Bữa cơm kia ăn cũng không thấy ngon, vốn đang nghĩ cuối cùng cũng được tự do, không cần kiêng nể không cần cố kỵ gì nữa. Cũng không biết có phải La Kiện uống nhiều rồi hay không, bắt đầu vạch áo cho người xem lưng, đột nhiên nói đến tên 2B lần trên, “Nhà chúng tớ có một tên 2B kỳ ba mới dọn đến lầu trên...”

Kháo, một câu tôi cũng nghe không vào. Vỗ bàn ‘bộp’ một tiếng, “Đừng nói 2B được không? Thú vị lắm à? Mấy người cười cái rắm ấy, có cái gì hay mà cười.”

Tôi con mẹ nó không hiểu trong lòng khó chịu cái gì, nghĩ đến tên ngốc kia ngồi chồm hổm giữa tàn cây ngày đại thử [5], liền... liền cảm thấy thật phiền.

[5] Đại thử (ngày nóng): khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cố Miển trông giống như một đại thiếu gia –

3. Chương 3: Ngày Khác

Edit: Cực Phẩm

Tôi không gạt Vương mẫu nương nương nhà tôi, thật ra tôi cũng tìm việc bán thời gian, bán hàng ở một quán pizza. La Kiện không đi làm cùng tôi, hẳn được cưng chiều lắm, bưng bê đưa nước này nọ hẳn không làm đâu. Tôi ở nhà chán muốn chết, dù sao cũng rảnh rỗi, ra ngoài làm việc xem như tăng thêm tri thức cho cuộc sống vậy.

Sau đó Tô Hoàn Quan cũng không tới tìm tôi, tôi đoán có lẽ hẳn cũng thất vọng với tôi rồi, ai muốn thả bồ câu [1] tôi thì tôi cũng tổng người đó vào sổ đen, cho nên tôi hiểu suy nghĩ của Tô Hoàn Quan.

[1] Thả bò câu: ý nói có người mời bạn đi đâu mà bạn không đi. Hoặc ai đó mời bạn rồi mà bạn lại cho người kia leo cây.

Nhưng thôi quên đi, sao cũng được, lão tử không quan tâm.

Hôm nay quán pizza cũng không đông khách lắm, đến giờ cơm mới lẻ tẻ thêm được vài người. Quầy hàng bên kia nhận được điện thoại, yêu cầu giao hàng. Không khéo là hôm nay người giao hàng bệnh xin nghỉ, nên trưởng ca liền bảo tôi đi thay. Tôi làm không biết mệt, đem mấy phần pizza bỏ vào cốp sau xe đạp điện, chạy xe như con thoi vào dòng người.

Công ty kế toán, đường Hạnh Phúc 333, lầu 3, phòng 302.

Cửa không khoá, lại mở rộng, tôi cũng không khách khí liền sải bước vào trong, “Mọi người gọi pizza giao hàng, đến rồi.”

Một đám phụ nữ tràn tới, “Đến đây.” Tôi đem mấy hộp đặt trên bàn, “Tổng cộng 325 tệ.”

Đám phụ nữ cô nhìn tôi, tôi nhìn cô một lát, không ai trả tiền, đúng là phụ nữ keo kiệt. “Tôi tính.” Phía sau truyền đến thanh âm của nam nhân, nghe có chút quen.

Kháo, không phải tên 2B lầu trên chứ, thật sự là oan gia ngõ hẹp, hắn làm ở công ty kế toán này luôn.

“Cố Miên. Lại gặp cậu, không nghĩ tới hôm nay cậu tự mình đến giao hàng.”

Khẩu khí như quen thuộc lắm là có ý gì? Tôi nói, Đúng vậy. Làm sao anh biết tôi kiêm hai chức ở quán pizza vậy?”

Tô Hoành Quan rút tiền từ trong ví, “Tôi nghe La Kiện nói, bởi vì dạo này không thấy cậu. Ừm, chỗ này có 350 tệ, không cần thối lại.”

Tôi lạnh lùng nhìn hắn một cái, “Thối chứ, sao lại không thối. Có tiền thì hay lắm à, tôi mới không vì chút tiền ấy ra vẻ đáng thương đâu.”

“Chắc.” Lòng mày hắn nhú thành một đoàn, “Tôi không có ý vậy. Cậu hiểu thế tôi cũng hết cách.”

Tôi nhàn nhạt ném 25 tệ tiền lẻ cho hắn, “Không nhiều không ít đủ 25 tệ.” Xoay người đi ra cửa.

Lão tử còn sợ anh à, có bản lĩnh cứ đến quán trách cứ, nhận xét tệ [2] cũng được!

[2] Nguyên văn là Soa bình []: Ở trên mạng mua sắm, người mua và người bán có thể nhận xét qua lại lẫn nhau. Mức độ nhận xét theo ba mức Excellent, Good, Bad. Trong đó soa bình (bad) là mức đánh giá thấp nhất.

“Cố Miễn, Cố Miễn.” Hấn ở sau lưng gọi tên tôi, tôi không hề phản ứng, chợt nghe hấn nói một câu, “Cậu nói ngày khác còn tính không?”

Đúng là XXOO [3].

[3] XXOO: ở đây hiểu như một câu mắng chửi chứ không ám chỉ chuyện kia.

La Kiện bị bệnh, sốt cao 39 độ vẫn không giảm. Người mơ mơ màng màng, trong miệng cứ gọi tên ‘Gary’. Lão tử nóng máu nha, hoá ra hơn nửa đêm lão tử công cậu đến bệnh viện xếp hàng đăng ký truyền nước biển đều là thừa, thôi tớ cũng xem như đầu óc cậu nóng sốt nên tê liệt rồi, tớ không để ý cậu nữa đâu.

Giảng co hơn một đêm, tôi mới phát hiện ngay cả một ngụm nước mình cũng chưa uống. Lúc La Kiện truyền nước biển, tôi chạy đến bình nước uống một ngụm, thuận tiện gọi cho tên Gary không có lương tâm kia đến lo của nợ này, nếu như Gary còn có chút lương tri, hiện tại không nói hai lời liền buông tao hoá không đứng đắn trong lòng ra chạy đến đây. Nếu hấn dám không đến, tôi liền cạo trọc đầu thành Pháp Hải, đem nhân yêu kia chia rẽ.

Cuối cùng tóc tôi cũng được bảo vệ, sau nửa đêm Gary vội vàng vàng chạy đến. Thế xác cùng tinh thần tôi mệt mỏi, trầm nghĩ về nhà ngủ luôn. Gary thấy hai mí mắt tôi không thể mở ra được, vội vàng nói, “Cậu mau về đi. Tôi con mẹ nó còn không muốn chăm lo cho hai người bệnh đâu.”

Tôi mệt mỏi nói, “Được được. Vậy anh phải chăm sóc ‘yêu tinh già vò’ này kĩ đấy, tôi không chịu nổi rồi, đi trước đây.”

Tôi ngồi trên taxi ngủ một hồi, nếu tài xế không kêu tôi dậy, phỏng chừng tôi sẽ ngủ đến sáng hôm sau bị ném đến xó cũng không biết.

Đến trước cửa nhà tôi bị dọa giật mình, Tô Hoàn Quan có phải quỷ đâu, mà cứ âm hồn bất tán vậy không biết.

“Kháo. Anh làm tôi sợ muốn chết. Hơn nửa đêm chạy đến cửa nhà tôi gây ngốc gì chứ?”

Tô Hoàn Quan chen người cùng tôi vào nhà, cuối cùng cũng vào được, “Vừa nghe dưới lầu có động tĩnh, liền cảm thấy chắc có chuyện gì. Đến lúc tôi xuống thì chỉ thấy bóng dáng của cậu và La Kiện, tôi cũng không có sổ của cậu, cứ thấy lo lắng cho nên chờ trước cửa nhà.”

Tôi “Ừm” một tiếng, “Không có gì đâu. La Kiện bị sốt. Anh... cũng có thể về được rồi.” Tên 2B này, không có bệnh chứ, cứ luôn chuốc khổ đến tìm tôi.

“Cậu... Không có chuyện gì chứ?” Có phải Tô Hoàn Quan không có ý định đi đúng không, cho là nhà của mình, đặt mông ngồi trên ghế salo nhà tôi.

Đầu óc tôi quay cuồng, “Tôi không có chuyện gì mà. Mệt quá, tôi ngủ đây, anh cũng nhanh về đi, nhớ đóng cửa giùm.”

Nói xong, ‘bộp’ một tiếng đầu óc rơi vào một mảnh hỗn độn, ngủ.

Tôi không nghĩ tới Tô Hoàn Quan sẽ ngủ trên ghế salon nhà mình một đêm. Sáng hôm sau tôi tỉnh lại đã mười giờ, dù sao đi làm cũng không kịp nữa, tôi liền bình tĩnh đứng lên lấy điện thoại gửi một tin nhắn ngắn cho trưởng ca — bị bệnh. Sau đó đến phòng tắm kì kì cọ cọ người.

Lúc đi ra chẳng biết Tô Hoàn Quan ở đâu chui ra chặn tôi lại, tôi lắc lắc đầu, cho là mình chưa tỉnh ngủ, lại xoa xoa mắt, người này thiên chân vụn xác đứng trước mặt tôi.

Tôi nói, “Con mẹ nó, anh sẽ không ở nhà tôi cả buổi tối đi.”

2B sát hữu kỳ sự [4] gật gật đầu, giơ hai tay, “Cậu muốn sữa đậu nành hay nước trái cây không?”

[4] Sát hữu kỳ sự: Tổ vẽ thật có chuyện như vậy.

Tôi không khách khí, lấy chai sữa đậu nành Sáu Giờ Rưỡi cho hắn, “Có bánh bao không?”

“Có có có, trên bàn bên ngoài đấy.” Tên kia một đường theo đuôi tôi, một khắc cũng không rời.

Nhấc mông lên bước đến salon, tôi ngênh ngang nằm ăn cơm trưa sớm.

“Thế nào, đủ ăn không?” Tô Hoàn Quan ngồi đối diện tôi nói.

“Được rồi được rồi. Tôi nói nha, sáng nay anh không đi làm à, tôi nói trước, mấy món này là tự anh mua cho tôi, nửa xu tôi cũng không trả cho anh đâu.”

Miếng bánh trên trời rơi xuống, tôi không ngốc, bắt cật bạch bắt cật [5].

[5] Bắt cật bạch bắt cật: câu này ý nói có món gì đó được ăn miễn phí thì cứ ăn, không ăn thì uống.

Tô Hoàn Quan nói, “Không cần, không cần. Cậu cứ việc ăn, tôi mời khách.”

Tôi buồn bực, nhớ tới bữa cơm kia, “Con mẹ nó, anh nói hôm nào mời tôi ăn, hay là bữa này? Vậy cũng quá buồn xin đi.”

Không ngờ Tô Hoàn Quan sững sốt, “Cậu... Không phải cậu nói ngày khác à?”

“Ngày khác?” Còn ngày khác? Con mẹ nó, anh có nói mời gì đâu, không muốn tốn tiêu cũng đừng kỳ kèo vậy chứ.

“Đúng, cậu nói đổi thành ‘ban ngày’ [6].”

[6] Chương trước Cố Miển nói “Ngày khác” = Cải nhật. Hai từ cải nhật đứng liền có thể nghe ra hai nghĩa, nghĩa đầu tiên là “Ngày khác”, nghĩa thứ hai tách chữ ra là Cải = Thay đổi, Nhật = Ban ngày/Ngày. Nên Tô Hoàn Quan nghe thành “Đổi thành ban ngày”.

Đến đây tôi mới hiểu, tên 2B này cứ nhiên chơi nghiền ngẫm từng chữ một với tôi. Tôi nói, như thế lão tử nói ngày khác ngày khác, cũng không phải là bữa cơm này đổi “Ngày” sao. Ngôn ngữ Trung Quốc bác đại tinh thâm, tôi giác ngộ không nổi đâu.

Tô Hoàn Quan vẫn nhìn tôi chăm chăm, nửa cái bánh bao trong tay tôi thế nào cũng không ăn được nữa. Tôi phần nộ đưa tới cho hắn, “Thế nào? Anh muốn ăn?”

Hắn lắc đầu, “Không, tôi muốn ăn cậu.”

Tôi thở dài, thao, người này đây, nếu như không phải liên quan đến Little Apple rồi mấy cái âm thanh kia, tuyệt đối từ lúc đầu tôi cũng không thấy phản cảm với hắn đâu. Nói đúng thì, tướng mạo cũng thuộc hàng cao cấp, tính cách không tệ, ngoại trừ thỉnh thoảng có chút ngốc ngốc, cũng có thể xem là một đối tượng tốt.

Tôi cũng không nhớ rõ đã không cùng nam nhân làm bao lâu rồi, lâu như vậy trong lòng cũng có chút chộn rộn. Trong lòng tôi cười lạnh một tiếng, quên đi, coi như hỗn đản này vận khí tốt, cho hắn chiếm chút tiện nghi vậy.

Bánh bao cũng ăn no rồi, tôi sờ sờ bụng, giơ tay vẫy vẫy hắn, “Được rồi được rồi. Ăn no. Ấm no sinh dâm dục, tới tới, ban ngày thì ban ngày.”

Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng con sói đói Tô Hoàn Quan còn chưa có trèo lên vách đá mà đã gào rú đứng đây, thao con mẹ nó, quả thật chính là cầm thú.

“Tôi thao. Mẹ nó, anh có nhẹ một chút không.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bị đè rất dứt khoát.

4. Chương 4: Cút Xéo

Edit: Cự Phẩm

Tỉnh lại lúc chạng vạng, đầu óc tôi còn có chút mơ màng. Mẹ, tôi cùng tên 2B thật “làm” rồi?

Đúng là thật rồi, hần còn nằm thẳng cẳng trên giường của tôi để trần tay ngủ vù vù kia. Tôi không khỏi có chút phiền não cào cào tóc, đứng lên đi đến phòng bếp rót ly nước. Ừ ừ uống miếng nước lạnh, thoải mái.

Lúc quay lại Tô Hoàn Quan đã tỉnh, nửa ngồi trên giường, trông vẫn còn mông lung kiểu buồn ngủ, tôi thờ ơ nói, “Tỉnh rồi à. Uống nước không?”

“Ừ.” Hần gật đầu một cái, tôi lại quay về phòng bếp rót thêm ly nước cho hần.

Moá, từ lúc nào tôi trở thành người hầu cho hần vậy, lại còn bưng trà rót nước đưa tới miệng nữa cơ đấy.

“Em qua đây cho anh ôm một cái được không?” Giải khát xong liền nói yêu cầu, thói quen gì đây.

Trong lòng tôi kháng cự, thế nhưng thân thể vẫn bước đến phía giường. Mới đến bên giường, đã bị người nào đó ôm trọn vào lòng.

Tôi không được tự nhiên nói, “Anh có bệnh hả? Anh không thấy nóng à.”

“Không nóng.” Hần giống như tiểu hài tử tự đắc cười hắc hắc, ấy, lão tử không chịu nổi dạng này đâu.

“Thế nào? Công đức viên mãn, cao hứng đến như vậy.”

Tôi quái thanh quái khí nói, muốn tránh vòng tay hần, không ngờ càng tránh thì lại bị ôm càng chặt hơn.

“Anh hỏi em một chuyện.” Hần đem mặt chôn vào cổ tôi, thở ra nhiệt khí phun nhẹ nhàng lên da thịt tôi.

“Chưa từng yêu.” Tôi quyết đoán trả lời.

“Anh không hỏi cái này.”

“À. Sơn Đông Lam Tường [1], Trung Quốc.”

[1] Sơn Đông Lam Tường: là một trường kỹ thuật cao ở Trung Quốc.

“Chắc. Có thể nghe anh hỏi xong không?”

“Không thể. Anh buông tay ra đi, không thì tôi sẽ bị anh siết chết đây.”

Cái vấn đề chó má gì vậy, có thể hay không ngồi xuống mặt đối mặt hỏi, sau đó nhéo nhéo tôi ôn nhu hỏi không được à? Rốt cuộc tôi cũng hiểu Thái Cầm [2] ở tình huống nào viết ra bài hát, “Bóp chết ôn nhu của anh”.

[2] Thái Cầm: là một ca sĩ, diễn viên người Đài Loan.

“Anh chỉ muốn biết em và bạn cùng phòng của em có phải cũng là... quan hệ như vậy không.”

“Cái vấn đề này sao?”

Moá, trong đầu tên 2B này đúng là có nước không ra được, suốt ngày toàn nghĩ cái vớ vẩn gì không. Tôi liếc mắt, “Đây là việc riêng tư của tôi.”

Thoáng chốc hấn đổi sắc mặt, “Anh muốn biết.”

Tôi bất động thanh sắc đẩy hấn ra, “Tôi xem con mẹ nó anh cũng say rồi đấy. 419 (tình một đêm) chơi không nổi thì thôi, không chơi được thì rút xéo. Quan hệ của tôi và La Kiện thế nào thì mắc mớ gì đến anh, muốn nhúng tay vào việc nhà của tôi à. Có muốn ngày nào đó tôi đem anh về nhà giới thiệu cho anh tam cô lục bà luôn không. Thuận tiện báỉ thiên địa luôn.”

Quy tắc trò chơi đã định thể rồi, anh không nên đánh vỡ quy luật này, anh cho là anh có thể làm được sao? Tô Hoàn Quan ơi Tô Hoàn Quan, bức tường trong lòng tôi, anh không bước qua được đâu.

Sau đó, cái gì hấn cũng không nói, yên lặng không nói gì mặc đồ quay về lầu trên. Đêm đó, trên lầu không hề có âm thanh gì, dường như hấn đã chết vậy.

Tôi làm ở quán pizza cũng hơn nửa tháng, mỗi ngày đi sớm về khuya cũng thành thói quen, cũng chẳng có người nào theo đuổi. Sau đó La Kiện bị người nhà lôi về nhà, trước khi đi bắt tôi nghe hấn tụng kinh gì mà tên Gary lằng nhằng kia dạo này thay đổi đến không nhận ra. Nhưng cậu ấy nói cậu ấy thật lòng thích Gary.

Thật ra hai người kia cũng không phải không xứng, đức hạnh cũng là ngư tâm ngư, mã tâm mã. Đáng tiếc, mình tao ám tao mà muốn có thể cùng một chỗ, trừ phi ngày nào đó hai người đi trên đường có thể nhìn thấy soái ca trang điểm lộng lẫy chói mù mắt, trong mắt chỉ có nhan sắc thôi.

Không gặp La Kiện, Gary cũng không liên lạc. Nhưng thật ra có Lâm Minh thêm tôi vào trên QQ.

Mới bắt đầu tôi cũng khó hiểu, không phải nói hai người không có cảm giác sao, thế nào hẳn lại tìm tôi chứ.

Sau đó tôi mới biết được hẳn biết chuyện tôi làm ở quán pizza, hẳn nói có một ngày chàng vạng hẳn đi qua quán pizza tôi làm, xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt nhìn thấy tôi. Hẳn nói lúc đầu nhìn tôi mặc quần áo làm việc như thế có chút nhận không ra, nhìn thấy quen mắt lại liếc thêm một cái, mới nhìn rõ là tôi. Hẳn nói không nghĩ tới Cổ Miễn cậu thế lại có một mặt như vậy. Một mặt như vợ hiền, lau bàn, bưng nước, lưu loát nhanh nhẹn. Thật ngoài dự đoán.

Nghe nói nói một đồng như thế trên QQ, thiếu chút nữa tôi phun ngụm hồng trà vừa uống vào miệng ra ngoài. Tôi cạch cạch cạch gõ bàn phím trả lời hẳn, ‘Thao, vợ hiền? Con mẹ nó, anh xác định anh không phải làm khi diễn xiếc đấy chứ? Đừng hài hước thế, bưng nước lau bàn là yêu cầu công việc được không?’

Lâm Minh trả lời, ‘Anh không cảm thấy thế, em có biết anh nghĩ nam nhân đẹp trai nhất lúc nào không, không phải lúc de xe gì cả, mà là lúc bưng nước, lau bàn, xào rau là lúc anh cảm thấy đẹp trai nhất.’

‘Tôi choáng.’ Tôi gửi đi icon té xỉu trên QQ, ‘Anh có lầm hay không vậy, mấy việc tôi làm là yêu cầu công việc. Thực tế tôi không phải người như vậy.’

‘Anh biết, thật ra anh hồi trước anh nghĩ sai về em rồi. Cảm thấy em có chút thú vị.’

Tôi cười một tiếng, ‘Vậy anh thích loại nam nhân thế nào?’ Kèm theo một nụ cười xấu xa.

‘Trước đây anh khá thích loại hình ôn nhu, hiện tại thì thích người như em.’

Moá, cái câu này có thể nói tùy tiện thế à. Tôi trả lời, ‘Tôi là loại thế nào?’

Tin nhắn gửi một hồi không thấy trả lời, lát sau tôi mới nhìn đến hiện tại hẳn đang đăng nhập QQ bằng điện thoại. Vừa nhìn đến thì thấy hẳn trả lời, ‘Em xuống đi, anh đứng dưới lầu chờ em. Xuống đi rồi anh nói cho em biết.’

“Thao.” Tôi nhin không được nói một câu thô tục. Cái quái gì đây, ở trước mặt lão tử chơi trò này. Xuống thì xuống, tôi sợ anh à.

Giày cũng không đi, tôi xỏ đại đôi dép hai quai vào loạt xoẹt đi xuống lầu. Lâm Minh ngồi xồm trước cửa nhà dưới lầu, khuôn mặt trong đêm tối nhìn có chút không rõ ràng, trong tay kẹp điều thuốc, đầu thuốc bị đốt thành màu da cam.

Tôi đi tới, đá lên một hòn đá, “Thế nào, Lâm công tử hưng trí quá nhỉ, hơn nửa đêm tối tìm tôi chơi trò nhợc trí này.”

Lâm Minh đứng lên, móc từ túi ra một hộp thuốc lá, rút một điếu đưa cho tôi, tôi nhận lấy, “Không có lửa.”

Một cái bật lửa Zippo được đưa tới, đá lửa ma sát. Tôi nhấp một miếng, cầm chiếc bật lửa thưởng thức, “A, không sai. Hàng của ta.”

Lâm Minh cười, “Cầm dùng đi.”

“Tôi đây liền không khách khí.” Chuyện gì Cố Miễn tôi am hiểu nhất chứ, đó là bánh trên trời rơi xuống. Phỏng chừng tôi đã quên mất chuyện ăn bánh trên trời rồi đánh mất trình tiết, thiên hạ này nào có nhiều chuyện tốt đẹp thế chứ.

Lâm Minh hút xong điếu thuốc trong tay, tùy ý ném mẩu thuốc lá trên mặt đất, dùng đầu ngón chân nghiền nghiền một cái, “Nào, đi chơi không?”

Tôi nhìn chằm chằm đôi dép của mình, “Giày còn không đeo, đi đâu?”

“Chẳng sao cả. Tùy tiện đi, không cần để ý đến mấy cái đó, nam nhân mà, để ý tiểu tiết sao có thể làm đại sự được.”

“Không sai.” Tôi thả lỏng chiếc áo thun polo trên người, “Đi một chút. Đón xe đi.”

Ở cửa tiểu khu đợi một lúc, cuối cùng xe cũng đến. Bây giờ dạ hắc phong cao, cũng chẳng dễ dàng gì. Tôi đang nghĩ ngợi, Lâm Minh cong người xuống vào trước, hướng tôi ngoắc tay, “Cố Miễn. Vào đi, anh ngồi trong, em ngồi bên ngoài.”

Tôi vội vàng nói, “Biết rồi.” Mới vừa định khom lưng xuống, cánh tay bị kéo lại.

“Đừng đi.” Mẹ nó, ai vậy, lúc này còn quấy rầy nhâ húng của lão tử.

Tôi quay đầu nhìn một cái, Tô Hoàn Quan, tên 2B lâu trên, thì ra hấn không chết, lại bắt đầu âm hồn bất tán rồi.

“Anh sao vậy? Buông tay.” Tôi nhìn hấn, hấn cũng nhìn, vẻ mặt quái quỷ buồn vô cớ.

Hấn lại nói, “Cố Miễn, em đừng đi, được không?”

Tôi có chút khó chịu, “Tôi có đi hay không mắc mớ gì đến anh, suốt ngày anh cứ quan tâm chăm sóc tôi vậy, anh rảnh không có việc gì làm à.”

Tay hắn vẫn không thả ra, là muốn quyết tâm cùng tôi đối nghịch, cũng không thèm trả lời, rũ mắt, vành mắt đen kịt, người cũng không có tinh thần giống trước nữa.

Tôi không nhịn được, “Tôi nói có phải anh bị bệnh không thể, có bệnh thì uống thuốc đi, hay anh quên uống thuốc rồi. Anh có tránh ra không, không tránh ra tôi đập cho một phát đấy.”

Nói thật, tôi có chút chột dạ. Dù sao cũng là quan hệ trên lầu dưới lầu, về phần làm cho bé tắc như vậy, tôi là người cũng chỉ nhanh mồm nhanh miệng chút thôi, tôi không có để trong lòng đâu, Tô Hoàn Quan, anh để bụng à? Như thế cũng không thể trách tôi mà, là người thì không cần cố chấp như thế.

“Được. Em đi đi, anh rút xéo là được.” A a a, có thể nói mấy lời tàn nhẫn vậy đó.

Lâm Minh ngồi trong xe chờ cũng có chút nóng nảy, “Ôi chào, Cố Miễn, tên 2B này là ai vậy, nhanh lên xe đi.”

Lúc này Tô Hoàn Quan thật sự buông lỏng tay, thế nhưng người vẫn không đi, đứng bên cạnh tôi, nhìn tôi, biểu tình gì cũng không có.

Làm thế cho ai xem vậy, Cố Miễn tôi cũng không nhìn sắc mặt người ta mà sống đâu.

“Là tên 2B lầu trên nhà tôi.” Tôi nói không chút suy nghĩ rồi chui vào trong xe.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay không đi làm, ngày mai làm ca, Quốc Khánh nghỉ bảy ngày, đứng dậy cũng gần nửa đêm rồi – Luôn cảm thấy Cố Miễn mới là tên 2B ><

5. Chương 5: Không Cút Xéo

Edit: Cực Phẩm

Tên tài xế chết tiệt này cũng không mở đèn lên, trong xe tối om mặt đối mặt cứ như quỷ nhìn nhau vậy, xanh u u. Lâm Minh và tôi cùng ngồi ghế sau, sau đó, xe lập tức chạy ra khỏi giao lộ của tiểu khu. Một lát sau, Lâm Minh hỏi tôi, “Vừa rồi là tên 2B trên lầu nhà em à, em cũng đủ xui ha, gặp được cực phẩm như thế.”

Tôi vừa nghe hắn nói Tô Hoàn Quan 2B, trong lòng không hiểu sao liền khó chịu, “Chắc. 2B là anh muốn tùy tiện mắng thì mắng sao, trên lầu tôi, cũng không phải trên lầu anh, anh 2 2 B B cái gì.”

Tôi cũng không hiểu mình thế nào, lúc này chỉ để một mình Tô Hoàn Quan đơn độc bước đi, trong lòng cứ như ăn gì bị nghẹn buồn bực, khó chịu.

Lâm Minh nói tiếp, “A. Minh nói 2B còn không cho người khác nói, ‘đề’ qua rồi?”

“‘Đề’ em gái anh đấy. Anh có thể che miệng mình kín kín được không? Đừng làm cho tôi ghét anh.”

Loại cảm giác lo lắng này do Lâm Minh gây xích mích càng ngày càng có xu thế tăng lên, tôi đứng ngồi không yên, làm sao cũng không trả lời được.

“Gi thế? Không phải em luôn nhanh mồm nhanh miệng lắm sao, anh chỉ đùa chút, liền tức thành như thế?”

Tức? Tôi nào có tức. Tôi lắc mặt một cái, “Con mẹ nó, anh im lặng một chút có được không?? Đừng nói chuyện, Ok?”

“Được được được. Anh không nói anh không nói, xem ra lực ảnh hưởng của 2B đối với em thật lớn.”

Cuối cùng tôi cũng không ngồi được nữa, “Mẹ nó. Dừng xe, con mẹ nó, có nghe hay không, tên chết tiệt, lập tức dừng xe cho tôi.”

Cũng không nói ra là vì cái gì, nói chung có một loại tức giận không có chỗ phát tiết. Tài xế bị tôi dọa sợ không xệ, vội vàng vàng vàng thắng xe lại, một tiếng tiếng thắng xe chói tai cực kỳ đột ngột.

Tôi mở cửa xe bước chân ra, đem cánh cửa hung hăng đóng lại chuẩn bị đi về phía trước.

Lâm Minh kéo cửa xe xuống, “Kháo. Cổ Miễn, em chơi trò gì đấy. Ngày hôm nay chưa uống thuốc à.”

Tôi cũng không quay đầu lại, trong miệng mắng, “Kháo, lão tử phải uống thuốc gì. Lão tử lại không bệnh. Đều là do tên 2B, không có việc gì chạy tới quấy rối lão tử. Lần sau còn dám chui ra như thế, tôi không đánh hấn một trận tôi liền chưa hết giận.”

Tôi đi một đoạn đường trên con phố vắng vẻ. Tôi cũng say rồi, đầu óc dán trên lối đi bộ kêu to dừng xe. Phụ cận đây dường như nói là người, ngay cả quỷ cũng không có. Hiện tại trên người tôi không có đồng nào, ngay cả điện thoại cũng không mang theo. Có câu nói thế này, đường cùng con mẹ nó đều là do mình lẩn qua lẩn lại đi ra ngoài.

Tôi đi đi đi, đi đến trời cũng sáng luôn, cuối cùng cũng thấy được một trạm xăng dầu. Vừa hỏi chỗ, kháo, tôi con mẹ nó cứ nhiên đi đến ngoại ô, cách nhà của tôi đến mấy nghìn thước, tuyệt không khoa trương tí nào.

Tôi hỏi tiểu tử ở trạm xăng dầu, “Phụ cận chỗ này thường có xe chạy đến không?”

Tiểu tử giữa đầu kéo vành nón lên, “Có đó, nhưng không nhiều lắm.”

Tôi hớn hể đạp đứt chiếc dép lười của mình, tôi chưa ăn cơm, bụng đói kêu gào ở trạm xăng dầu đợi đến trưa mới bắt được taxi.

Sau đó tôi cũng không có can đảm làm thế nữa, về nhà tôi liền ngủ luôn.

Tiếp đó mỗi ngày tôi đều gặp được Tô Hoàng Quan. Cũng không biết có phải tên kia cố ý hay không, mấy giờ tôi đi làm thì mấy giờ hắn ra khỏi cửa. Mấy giờ tôi tan tầm thì mấy giờ hắn về nhà. Đi ra ngoài đổ rác cũng đều gặp hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn cũng không cùng tôi chào hỏi, xem tôi như không khí, trong suốt, đi tới đi lui, sát vai tới sát vai đi.

Tôi thao. Hắn vừa nháo thế kia, muốn tôi con mẹ nó phải làm sao, chẳng lẽ muốn tôi chủ động chào hỏi hắn, lão tử không làm được.

Không nói lời nào thì đừng có nói, anh có bản lĩnh lắm.

Sau đến một tháng tôi về nhà làm thoả mãn Vương Mẫu nương nương nhà tôi. Ở nhà Vương mẫu nương nương và Ngọc đế lão nhi cũng phê bình tôi không ít, nói tôi tự nhiên tìm việc làm, đen, gầy, người cũng xấu. Tôi chỉ muốn nói, hai người có thể hay không đừng cưng chiều con nữa, không thấy con đều là đức hạnh này sao, còn chiều con, chiều thêm nữa, chờ đến khi biết con là gay, xem hai người làm sao ăn nó với tổ tông.

Ở nhà béo mập vừa muốn đi học, La Kiện đã gọi điện thoại chít cha chít chít nói, “Con mẹ nó, cậu chưa về à, tớ muốn dời đi.”

Tôi vừa nghe liền hiểu, “Cùng Gary? Thế nào? Có hi vọng? Ở chung?”

La Kiện cười một tiếng đắc ý, “Gary nói chuẩn bị cưới tớ, muốn tớ sớm dọn qua để thể nghiệm sinh hoạt tân hôn.”

Tôi mắng câu ‘Mẹ nó’, nói, “Cậu liền nghe hắn lừa à. Đến lúc đó nhớ đem giường cùng chăn mền đổi hết, ai biết trên đó nằm bao nhiêu đứa rồi.”

La Kiện nói, “Tớ hiểu tớ hiểu. Con cậu, tớ dọn ra ngoài rồi chỉ còn mình cậu, cũng yên lặng, mang theo bao người về cũng được. Được rồi, chứng ức dục đã chữa khỏi chưa?”

Tôi ném di động, “Cậu MGB.”

Trở về trường có mấy ngày, trong nháy mắt liền biến thành học trưởng, nhìn mấy tiểu đệ tướng mạo thanh tú đẹp trai gọi mình một tiếng ‘học trưởng’ liền cảm thấy tuyệt quá. Ngay cả đến toilet cũng được chào hỏi, có đôi khi hận không thể bắt một đứa tới cưỡng bạo.

Tô Hoành Quan nói hần cút xéo, nhưng hiện tại hần lại cút trở về. Tôi không biết đoạn thời gian đó hần có chuyện gì, dù sao hần cũng cút trở về rồi.

Có hôm xế chiều tan học, sau đó tôi đến quán trò chơi điện tử chơi mấy ván rồi tối mới về. Sau khi mở cửa liền cảm thấy đằng sau có một trận khí tức ầm ập ập đến, một đôi tay từ sau lưng vòng qua, liền ôm chặt thắt lưng tôi.

Phản ứng đầu tiên của tôi không phải tên sắc lang nào, mà là Tô Hoành Quan, tôi cũng rất kinh ngạc vì sao một tháng rồi mà tôi đối với khí tức người này vẫn quen thuộc thế. Cứ như lần trước hần ôm tôi chỉ mới hôm qua.

Tay tôi gác lại chốt cửa run một cái, lại thật bình tĩnh nói, “Có việc?”

Người nọ đem đầu chôn sau lưng tôi, dùng thanh âm rất thấp nói, “Có Miễn. Em đi thật, có đúng là nếu anh không tới tìm em, sau đó em sẽ đem anh xếp vào hàng ngũ người xa lạ luôn.”

Nhìn xem hần nói lời này, hình như tâm cũng nát.

Tôi cũng không đẩy anh ta ra, tôi nói, “Là tự anh nói cút xéo. Cũng đâu phải tôi nói.”

Tô Hoành Quan nói, “Em biết rõ khi ấy anh nói lấy thôi mà.”

“Tôi không biết.” Cuối cùng tôi vẫn đẩy hần ra, “Tô Hoành Quan, anh còn chưa rõ sao? Tôi không đùa đâu.”

“Vì sao?” Hần quay tôi lại, đối mặt tôi, cặp mắt trong hành lang sáng như ánh sao.

“Không đùa chính là không đùa, anh nghe qua câu nói này chưa, không là của bạn thì sẽ không là của bạn, dưa hái xanh không ngọt.” Tôi rất nghiêm túc giải thích cho hần, hoặc đây cũng là suy nghĩ trong lòng tôi, hoặc là...

“Nhưng chúng ta chưa thử qua, ai biết sau này thế nào.”

“Anh thật không hiểu sao? Tôi không muốn thử, tôi không muốn tình yêu, không muốn tình yêu chết tiệt kia.”

Nói xong tôi có chút thở dốc, vì sao, tại sao phải ép tôi nói những lời này, lời này tôi không nói bao lâu rồi, một năm trước, hay là ba năm trước? Đừng tìm tôi nói giỡn, tình yêu, tình yêu?? Đó là cái gì? Có thể ăn không?

Tô Hoành Quan trầm mặc nhìn tôi, đem tay đặt lên ngực tôi, “Ồ đây, đau lắm sao?”

“Con mẹ nó, đầu óc anh có bệnh.” Tôi rất căm tức, đem cái tay kia gạt ra, một cước đạp cửa phòng.

“Chỗ này của anh, rất đau.” Hấn vẫn đứng ở cửa nhà tôi, ôm ngực mình, mặt hướng tôi, nhìn không dời mắt.

Cái này khiến tôi nổi giận, chạy đến bàn đặt máy tính lấy tất cả hộp ném hấn, “Muốn bao đúng không, muốn thuốc đúng không. đều cho anh, cho anh hết, đưa cho anh, không còn chút nào. Cút, bây giờ cút đi.”

Hấn không cút, hấn chỉ nói, “Anh sẽ không cút nữa.”

Tôi xông lại cửa, nắm cổ áo hấn, nắm tay thành quả đấm hướng hấn, hung tợn nói, “Con mẹ nó, anh cho rằng tôi không dám đánh anh đúng không?”

“Em sẽ không.”

Hấn nói không sai, tôi sẽ không. Buông nắm tay, hai tay ôm gò má hấn, tôi hung hăng hôn lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng cũng thông suốt.

6. Chương 6: Chuyện Nhỏ Trong Sinh Hoạt

Edit: Cực Phẩm

Cuối tuần, vợ chồng son La Kiện – Gary mời đi hát Karaoke, nói là bạn bè tụ họp vui đùa một chút thôi, mà tôi luôn cảm thấy hai người muốn tuyên bố chút gì đó tự đắc. Tôi nổi danh giác quan thứ sáu rất linh, nói cái gì sẽ tới cái đó, cũng giống như mấy tháng trước lần đầu Tô Hoành Quan dọn đến, xa xa ở trên lầu tôi không thấy rõ mặt đã cảm thấy kiểu gì tên gì cũng ra chủ ý xấu cho tôi và La Kiện, mấy tháng qua rốt cuộc không phải linh nghiệm sao.

Cùng Tô Hoành Quan sống chung ít ngày, đối với hấn nhiều ít cũng có chút hiểu rõ. Cho nên tôi dứt khoát không nói gì, buổi tối cuối tuần cầm bộ y phục có chút đứng đắn ném cho hấn nói, “Đi, bạn mời đi hát Karaoke.”

Tên kia không nói hai lời, liền ngoan ngoãn mặc áo sơmi, phủ thêm áo khoác đi theo.

Hắc, tôi chủ yếu á, cộ cái xe máy phát.

Đẩy ra cánh cửa dày, trong ghế lô đang ô yên chướng khí, vươn tay lấy một điều thuốc, trong đó có mấy người nữa đời tôi không quen, liền giương tay chào hỏi. La Kiện thấy tôi tới, bỏ lại tay Gary hướng tôi đi đến, “Đến muộn vậy.” Lúc thấy được Tô Hoàn Quan phía sau tôi, ánh mắt chẳng mấy chốc ló chút cổ quái, “Còn dẫn theo người nhà, rất tốt.”

Tôi ôm nắm tay đập vai La Kiện một cái.

Tô Hoàn Quan theo tôi tìm chỗ ngồi xuống, Gary đứng trước TV rêu rao, “Anh Điểm, đều high lên thôi. Ôi chào, Cố Miễn, hát hát hát. Đợi lát nữa rượu vào, ai cũng không có cơ hội hát đâu. Thừa dịp bây giờ có thể hát thì hát đi. Mang gia thuộc cũng tới hỗ động đi, tứ hải giai huynh đệ.”

Tôi xoay mặt qua hỏi Tô Hoàn Quan, “Hát gì đây? Em cho anh chọn đấy.”

Tô Hoàn Quan nói, “Em cùng anh hát không?”

Tôi bắt chéo hai chân, “Vậy thì anh chọn đi, hát cái gì? Em cho anh chọn mà.”

Tô Hoàn Quan nói, “Trương Quốc Vinh Xuân quang xạ tiết .”

Tôi đứng lên, “Kháo, hát tiếng Việt? Anh hát được sao? Em không biết.”

“Tạm được đi.” Tô Hoàn Quan ngượng ngừng sờ sờ mũi.

Trong lòng tôi có chút chờ mong, nhanh chóng chọn bài ấy. Tiếp theo đợi người đầu tiên hát xong, tôi liền lấy điều khăn63 bỏ vào tay Tô Hoàn Quan, “Hát, anh hát đi.”

Tô Hoàn Quan liếc mắt nhìn tôi, cầm micro đứng lên.

‘Ý loạn tình mê thật dễ trôi qua, sao nhận được lãng phí đêm xuân

Lẽ nào em có thể lừa dối thân thể, hãy sẻ chia tất cả

Càng chờ mong càng thêm mỹ lệ

Đến đây, hãy để cảnh xuân thay thế tất cả

Lẽ nào phải để thanh xuân héo tàn mới có thể có được tất cả’

Càng chờ mong càng mỹ lệ... Nghe Tô Hoành Quan hát, nửa ngày mới phát hiện mình nghe đến đờ đẫn.

Tô Hoành Quan hát xong ngồi xuống, hỏi, “Xem qua bộ phim kia chưa?”

Tôi ngây ngốc gật đầu, “Xem rồi.”

Hắn nở một nụ cười nhẹ, trong ghê lô náo nhiệt như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có ngồi kề hắn tôi mới có thể nghe được.

Một người bạn kề bên quay qua nhìn Tô Hoành Quan nói, “Ôi chào, anh nhìn giống người kia... Vương Dương Minh [1]. Có viết không?”

[1] Vương Dương Minh là một diễn viên, người mẫu người Đài Loan.

Tô Hoành Quan suy nghĩ một chút nói, “À. Biết, là người hai tay đều có hình xăm.”

Người bạn kia cười một tiếng, dĩ nhiên đỏ mặt. Tôi len lén rũ mắt nhìn trộm Tô Hoành Quan.

Kháo, nhìn đặc ý chưa kìa.

Tôi uống rất nhiều rượu, cũng không phải trong lòng khó chịu, chẳng qua là cảm thấy thoải mái thôi. Quả thật La Kiện và Gary tuyên bố chuyện gì, La Kiện cầm ly rượu bước đến chỗ chúng tôi, cười cười run rẩy hết cả người, “Tớ và La Kiện trở về gặp cha mẹ, gặp cha mẹ rồi.”

Thao, cứ nhiên thành sự thật.

Tôi phe phẩy ly rượu còn vài viên đá, ngửa đầu rót vào miệng, cuối cùng nói, “Trăm năm hảo hợp, bạch đầu đão lão.”

Tô Hoành Quan lấy lại ly rượu, tôi theo bản năng đẩy hắn ra, “Không, bạn mình có việc vui như thế, có thể không uống nhiều một chút sao.”

Đám người còn lại cũng không tới ngăn tôi, tôi càng uống bọn họ càng vỗ tay tán dương.

Tô Hoành Quan nói, “Em không biết bây giờ mặt mình hồng cỡ nào, uống nữa, uống đến hư dạ dày luôn.”

Tôi rung đùi đắc ý, “Tuỳ ý, tuỳ ý.” Vừa nốc một ly đầy.

Nói thật là tửu lượng của tôi không tốt, nhưng mà uống xong sẽ không đoạn phien [2]. Chúng tôi uống xong lúc nào, lúc nào đi ra ngoài tôi đều nhất thanh nhị sở. Ra ngoài, Tô Hoàng Quan đỡ tôi, cho tôi dựa vào vai.

[2] Đoạn phien: khi uống rượu say thường có chút quên này quên kia.

Tôi thấy mấy tên kia uống say xong đều tê liệt như nhau, đứng cũng không vững, đều phát tay chào tạm biệt.

Tô Hoàng Quan quyết định lái xe về, hần chỉ uống một ly, lâu như thế cũng tỉnh rồi. La Kiện đập gáy của tôi, “Cậu là muốn đem mình uống chết luôn à.”

Tôi si ngốc cười nói, “Tớ vui. Vui lắm.”

Cư nhiên La Kiện lại dặn Tô Hoàng Quan, để ý cũng không để ý tôi. Dặn dò xong, Tô Hoàng Quan đỡ tôi ra bãi đỗ xe.

Ta xèo xèo ngô ngô nói không rõ ràng, “Vừa... rồi... La... Kiện nói gì cho anh đó, nói gì thế?”

Tô Hoàng Quan nhàn nhạt nói, “Không có gì.”

Tôi lại nhịn không được nói một câu thô tục, “Em gái anh.”

“Đầu có đau hay không? Hay là đến quán trà gần đây hỏi có trà tỉnh rượu không?”

Thật ra hần rất quan tâm tôi.

“Không cần, lãng phí tiền làm gì. Tô Hoàng Quan, anh là tên 2B.”

“Vâng vâng, anh là 2B, em đứng lên một chút được không? Bả vai anh bị em đè sắp đứt rồi.” Hần chỉ chỉ vào tay ta, khổ cực cau mày.

Tôi đem mình hướng người hần nhích lại, mơ mơ màng màng nói, “Ách... Thế này được chưa?”

“Ừ, Cứ như vậy, đừng trượt xuống nữa.”

Thật thoải mái, ngực hần ấm như găng tay giữ ấm vậy, tôi lại nhịn không được dùng lưng cọ qua cọ lại. Sau lại bị hần ngăn lại, “An phận một chút, được không?”

“Ừ.” Quên đi, không cho cọ thì không cọ. Tôi liền từ từ nhắm hai mắt dựa nửa người vào hần.

Nhanh chóng đến trước xe, hần đột nhiên hỏi tôi, “Cố Miễn, em thích anh không?”

Tôi có chút thanh tỉnh hơn, mặc danh kỳ diệu, vẫn đề gì đây nha, tôi nói, “Em không biết.”

Hần nói, “Ừ.” Sau đó cũng không nói thêm gì.

Tôi cũng không biết là có phải tìm cái gì muốn hỏi không,” Tô Hoàn Quan, sao anh lại thích em?”

Hần ôm tôi nhét vào ghế phụ kế tài xế, “Anh cũng không biết.”

Tôi phát hiện tôi và Tô Hoàn Quan ngày càng ăn ý, không chỉ nói đến chuyện trên giường, chỉ là một ít chuyện nhỏ trong sinh hoạt. Ví dụ như mỗi ngày hần có thể thần kỳ về trước tôi thay tôi nấu cơm, hay lúc cầm nhầm sách đến trường, hần có thể đến đổi lại, còn có khi tôi tắm xong đưa tôi một ly nước, mỗi lần ly nước kia đều nóng đến sinh hoạt phục vụ ngoài cửa nhà tắm luôn.

Tôi cũng phát hiện Tô Hoàn Quan càng ngày càng đáng yêu. Bình thường chúng tôi không cãi nhau, giống phần nhiều là hần giống người hầu chăm sóc tôi, nhưng khi cãi nhau thì hần im lặng. Theo nhiều lần tôi quan sát, hần đều im lặng không nói, ngồi trên ghế salon không nhúc nhích, dùng ngón hần cạch cạch gõ lên Ipad, chán muốn chết. Có một ngày tâm tình tôi không tốt, mắng hần một trận. Hần lại làm thế.

Bởi vì tôi thật sự rất tò mò, trốn phía sau hần, vốn tưởng có chút hù dọa hần một chút. Vừa nhìn, hần đang gõ lên Ipad, độ chuyên chú hần đến một trăm phần trăm.

Tôi buồn bực nói, “Anh làm gì vậy? Buồn chán à?”

Mất hần cũng không nhúc nhích, tiếp tục gõ, “Đánh em đó.”

Tôi mới nhìn rõ, hình nền Ipad không phải là hình của tôi sao. Tôi liếc mắt, bĩu môi nói, “Anh có tật à, muốn đánh em thì đánh đi, cũng không phải không để cho anh đánh, nhìn anh coi. Đánh ảnh chụp là nam nhân gì đây.”

Hần ưỡn khuất loan lông mi nói, “Anh không nhớ...”

Lòng đều tan chảy. Phi phi, lòng tôi đâu có tan chảy, tác giả chết tiệt đừng có loạn chi phối tâm tình lão tử. (Nói vậy, tác giả mới không xằng bậy, rõ ràng chính người không dám thừa nhận >.<)

Đại khái cũng nhanh chóng đến Lễ Giáng Sinh, khắp nơi trong ngõ phố lớn nhỏ đều phát bài. ‘Single boy, single boy, single all the way, having party together and turning into gay... [3]’

[3] Bài này được chế từ bài Jingle Bells. Link đầy đủ nhạc chế vào đây.

Lúc đó trường học bề bộn nhiều việc, cái gì mà hoạt động đến công viên, thi đấu buồn chán tầng tầng lớp lớp. Khuya ngày hôm trước, Tô Hoàn Quan muốn nói dẫn tôi ra ngoài một bữa ngon. Mà tôi vừa nghĩ đến lượng người ngày hôm đó, có ý gì, liền nói, “Không đi không đi. Về nhà ngủ. Đó là tết của người nước ngoài, liên quan cái lông gì đến chúng ta đâu.”

Hắn dường như có chút mất mát. Tôi chỉ đâu đó, “Vậy chúng ta ở nhà ăn bánh chẻo được không?”

Hắn hạ thấp mặt xuống nói, “Phối với rượu đỏ, cây nến cùng Mariage D’amour nha.”

Ý kiến không tệ, tôi làm việc rất thẳng thắn, nói. “Được đó. Mua thêm cái bánh gatô cắm thêm mấy nén hương nữa.”

“ ... ”

Mọi người đoán xem tối hôm đó chúng tôi ăn gì?

Quên đi, nói luôn cho mọi người biết.

Cái gì cũng không ăn.

Tất cả đều do một lá thư gây họa, nhưng vậy cũng không thể trách tôi. Đối với chuyện bất thành linh này tôi không hề hay biết.

Tô Hoàn Quan nói mình tìm được trong hòm thư dưới lầu của tôi.

Tôi hoàn toàn không xem ra gì, trêu chọc nói, “Hiện tại ai con mẹ nó còn viết thư? Quá tầm thường.”

Tô Hoàn Quan nói, “Gửi từ Australia, Anthony.”

À.

Con thổ kia.

Mối tình đầu của tôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Xuân quang xạ tiết , tui thích cả phim lẫn nhạc. Chương sau là hết rồi, đã gần ngày 1 tháng 10 rồi.

7. Chương 7: Cả Đời

Edit: Cực Phẩm

Buổi tối hôm sau Lễ Giáng Sinh, lúc tôi ngồi vọc máy tính, Tô Hoàng Quan cứ lục tung mọi thứ tìm đồ. Tôi hỏi hắn, “Anh đang tìm gì vậy?”

Hắn không hỏi tôi, đúng là tự tìm khổ cho mình, tìm nửa ngày cũng không có kết quả. Mới đến trước mặt tôi, “Lá thư ngày hôm qua đâu?”

Tôi biết rõ còn hỏi, “Lá thư nào?”

“Em biết.” Tôi không nghĩ hắn sẽ tích cực như thế.

Tôi gác chân lên ghế, “Kháo. Đồ chơi kia sớm con mẹ nó bị lão tử ném rồi.”

“Em ném? Vì sao?” Hắn trừng hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc hỏi tôi.

Tôi nói, “Không có ý nghĩa gì thì ném thôi, hiện tại chắc bị bụi chất thành lớp luôn rồi.”

“Em đọc rồi?” Thật ra cái hắn quan tâm là cái này đi.

Tôi nhượng vai, “A, xem cái gì? Có gì đâu mà xem, em trực tiếp xé thành mảnh luôn.”

“Em... Vì sao?” Hắn tìm một cái ghế ngồi bên cạnh tôi, tôi cúi đầu thấy cặp chân trần của hắn.

Tôi nói, “Anh không nên vì sao nhiều như vậy đâu, anh làm gì? Phát cáu? Nổi giận?”

Hắn kéo ghế lại gần hơn nữa, quay qua tôi lắc đầu nói, “Anh sợ.”

Tôi cầm điều thuốc trên bàn, tùy ý lục tìm bật lửa. A, zippo, thì ra tôi còn chưa trả lại cho Lâm Minh. Tôi không biết Tô Hoàng Quan có thấy được hay không, dù sao tôi cũng tiện tay đốt điều thuốc lên.

Tô Hoàng Quan bao trong mây khói, chỉ chờ tôi mở miệng. Tôi chậm rãi nói, “Sợ cái gì? Sợ mối tình đầu

gì gì đó, cả đời không quên được?”

Hắn gật đầu, biểu tình rất nghiêm túc.

Tôi phụt cười ra tiếng, “Ngốc lắm. Anh thấy em giống không?”

Hắn lấp bắp hỏi, “Em... Hai người... Ở cùng một chỗ bao lâu?”

“ Bao lâu?” Tôi hạ mi, “Hắn có thể cho em bao lâu, ba năm đi, ba năm qua chạy đến Australia du học. Suất ca tóc vàng mắt xanh so với em hấp dẫn hơn nhiều, anh nói xem.”

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên rất chuyên chú, tôi thừa nhận một khắc kia trái tim tôi thích một cái. Sau đó hắn nói, “Em tin anh không?”

Tôi không giải thích được, “Tin cái gì?”

Hắn chậm rãi giơ lên tay phải trước mặt tôi, “Em đoán anh có thể cho em bao lâu?”

Lông mày tôi giãn ra, “Một tháng? Một năm?”

“Cả đời.”

Hắn nói như vậy, con người màu đen phát ra quang mang nóng cháy.

“Tên 2B này...”

Tôi nghĩ đã đến lúc trả lại bật lửa cho Lâm Minh rồi. Ngay từ đầu, đối với tôi nó đã không có ý nghĩa gì, giống như Lâm Minh. Không trách cái bật lửa này, chỉ là gặp người cũng xem là khi nào, hắn chỉ thua Tô Hoàn Quan một chút, liền thua ván cờ này.

Hắn kinh doanh nuôi trồng thủy sản ở một ngư trường [1]. Ngày đó, tôi tìm được hắn lúc trời đang mưa, hắn đang đứng hút thuốc trú trong một đình nhỏ chỗ ngư trường.

[1] Ngư trường: ao cá nhưng diện tích lớn.

Tôi bung dù đi đến, hắn thấy tôi, mắt loé lên, “Chào quý khách. Làm sao tìm được đến đây?”

Tôi đặt dù xuống đất, “Muốn tìm anh thật không dễ dàng.”

“Thế nào? Nhớ anh?”

Không gặp rất lâu rồi, vẫn còn đùa giỡn như thế.

Tôi ngồi trên chiếc ghế gỗ nói, “Anh nằm mơ đi.”

Hắn mỉm môi, nửa cười nửa không.

Tôi nói, “Trời mưa rồi, còn muốn trông nom gì nữa. Cá cũng trốn xuống dưới hết.”

Hắn nói, “Điều tuyệt nhất không phải trời đổ mưa mà là cùng em trú trong đình nhỏ.”

Tôi cười run. “Kháo. Nếu tôi không tới thì sao, anh đúng là kỳ ba.”

Hắn thay đổi tư thế ngồi, “Nhưng không phải em đã đến sao?”

Đúng thế, tôi cũng tới rồi. Mục đích đến đây không phải nói chuyện phiếm với hắn, thôi vẫn là nói ngắn gọn đi.

Tôi lấy cái bật lửa từ trong túi ném trên bàn tròn, hắn lại gần nhìn thoáng qua, “Có ý gì?”

Tôi nói, “Anh hiểu mà.”

Hắn cười khan một tiếng, chẳng nói gì thô tục, chỉ vân đạm phong khinh nói, “Tên 2B kia?”

Tôi quyết định phải đi, lưu loát đứng dậy. “Anh biết quá nhiều.”

Mở ra cây dù màu đen, nhanh chóng đi về nhà.

Tôi thừa nhận tôi đang nhớ Tô Hoàn Quan. Nhưng hôm nay hắn phải đi làm. Ngày không có lớp tôi rất buồn chán, cả ngày nhốt mình trong phòng đánh phỏ bản, hoặc trọng thao cự nghiệp [2] xem GV, mùa đông trời luôn đầy mây, tôi cũng không thích phơi nắng.

[2] Trọng thao cự nghiệp: làm lại việc đã làm.

Buổi chiều sắp tan ca, Tô Hoàn Quan nhắn tin cho tôi, hỏi tôi, ‘Sắp tan ca... Có đói bụng không, nếu không lúc về mua cho em chút gì tráng bụng?’

Tôi nhanh chóng nhấn điện thoại, ‘Muốn muốn. Đường Hạnh Phúc số 365, quẹo trái đối diện tiệm cắt tóc có một tiệm ăn lớn, em muốn một phần mì thịt bò.’

‘Ok, chờ anh về, (((// //)))’.

Tôi cảm thấy cảm giác hạnh phúc thoả mãn cuộn cuộn ập vào người.

Cái gì nha, có thể có một người trước mặt tôi, cho dù cậu yêu cầu phức tạp bao nhiêu, hẳn đều có thể làm được, lòng tôi có thể không sung sướng ư.

Tôi hưng phấn quăng máy tính, bò lên giường nằm. Lật tới lật lui trên giường, ôm gối đầu lăn qua lăn lại.

Nếu như Tô Hoàn Quan người này có thể nhanh hơn chút nữa thì tốt rồi, bụng không thành kén [3] hát một buổi chiều. Nếu như tôi cao hứng, nói không chừng còn tặng kèm một nụ hôn, coi như lão tử cho anh lễ vật khuyến mãi đi.

[3] Không thành kén: ở đây chỉ bụng trống không.

Lăn lăn lăn, lại lăn lăn lăn.

Chốt cửa cuối cùng cũng có dấu hiệu lay động. Tôi kháo, hẳn về rồi!

“Chờ lâu đúng không. Đến, vẫn còn nóng, nhân lúc nóng ăn đi.”

Thanh âm quan thuộc kia từ cửa truyền đến, tôi như thỏ nhảy lên từ giường chạy đến. Thế nhưng sai, có cái gì không đúng.

Tô Hoàn Quan thay đổi, hình dạng thay đổi. Tôi kháo, trên gáy ghim lên miếng băng vải thấm máu là có chuyện gì, khoé mắt như bị đập vào đâu đó, còn máu ứ đọng, miệng rách, da cũng rớt một tầng.

Tay hắn rũ xuống dưới không trung, đuổi đến mặt tôi. “Làm sao vậy, không phải đang chết đói sao?”

“Thao. Con mẹ nó, trên mặt anh đủ màu sắc thế này là xảy ra chuyện gì?”

Lần đầu tiên tôi cảm giác ngực thắt khi nhìn những vết thương kia. Trái lại hẳn như không có việc gì, giả bộ như không có sao, dùng tay kia sờ sờ mặt, “À. Không có gì, vừa nãy chạy nhanh quá trong hẻm nhỏ, tai nạn nhỏ thôi.”

Tôi muốn nổi điên, “Anh có thể có chút nhận thức không, xảy ra tai nạn xe còn không có gì? Tại sao không

đến bệnh viện hả?”

Hắn cười cười, “Trầy chút da trên mặt và cổ tay thôi, không phải đến tiệm thuốc gần đây mua băng vải cuốn rồi sao. Nhưng em đó, mau ăn đi, sắp lạnh rồi.”

Tôi nói, “Con mẹ nó, anh bị bệnh tâm thần đúng không, không phải chỉ là một chén mỳ sao, muốn liều mạng như vậy.”

Mẹ nó, thanh âm thế nào cũng khản như nghẹn ngào. Tô Hoàn Quan hỗn đản, đều do anh, tại sao ngốc vậy chứ.

Tôi vẫn không đón lấy chén mỳ, hặn tự bước đến khay trà, đặt chén mỳ lên, thành thạo xé ra bao nilon đựng dưa, hơn nữa rất cẩn thận lấy ra dưa gỗ, động tác liền mạch lưu loát.

Tôi nhìn không được nữa, tiến lên nắm lấy đôi dưa trong tay hắn, ném xuống đất. Chiếc dưa rơi xuống đất lăn một vòng.

Hắn nhìn chuyện bất thành linh xảy ra, xoay người về mặt không hiểu nhìn tôi. “Em... Em làm sao vậy?”

Tôi thao. Cái gì tôi cũng không nói nên lời, điều duy nhất chỉ muốn làm là, giơ hai tay ôm chặt cổ hắn.

“Anh có bệnh.”

Phía sau truyền đến xúc cảm ấm áp từ bàn tay hắn, bàn tay hắn ôn nhu vuốt đến vuốt đi. “Ừ. Em có thuốc”

“Bệnh tâm thần.”

“Cố Miên, em có biết hay không, lúc mới vừa đựng xe, cả người anh đều sợ choáng váng.”

“Anh vốn ngu ngốc.” Tôi nói thâm.

“Thế nhưng anh tỉnh táo lại, Cố Miên, anh nghĩ tới mình mới thề cho em cả đời, nếu anh bị đựng chết, em phải làm sao. Anh không biết làm sao trong chốc lát ngắn ngủi đó, anh nghĩ nhiều như vậy, thế nhưng một khắc kia, anh thật sự tự nói hiện tại mình tuyệt không thể chết, cho dù có chết cũng là tương lai cùng em chết già, anh cũng không thể ngắt đi, bởi vì em còn đang ở nhà chờ mỳ của anh, chờ cả anh nữa.”

Tôi cảm thấy hai mắt mình một chút liền xót, nước mắt không ngừng nhốn nháo trong hốc mắt.

Tô Hoàng Quan, muốn em nói anh làm sao đây, tên 2B này, không nên cứ ngu ngốc như thế chứ?

Cả đời gì gì đó. Em tin anh, được không?

——THE END——

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chuyện đến đây là kết thúc rồi, tha thứ tui hành văn thô tục, nhưng đồng thời cũng cảm ơn đã đọc. Ngày mai là quốc khánh, tất cả mọi người hãy đứng lên đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-2b-lau-tren>